

[Niels Helveg Petersen.]

deler denne glæde. Men lad ikke glæden i dag over, at dette er lykkedes, skygge over, at problemerne fortsat er meget store og nok hurtigt møder os igen.

Må jeg så sige om hr. Ib Christensens forslag om motiveret dagsorden, at dette forslag kan vi ikke støtte. Vi mener, det ville være helt forkert og en provokation over for arbejdsmarkedet, hvis man begyndte at pille dele ud af den helhed, som har været forhandlet til ende, og som har været forelagt til afstemning. Det ville, er vi overbevist om, gøre uroen til en fuldstændig sikker sag, og jeg forstår ikke ganske, at retsforbundet så stærkt, som det er sket under hele denne sags behandling, har vendt sig imod enhver form for indgreb. Det er jo da før sket, at retsforbundet har medvirket til indgreb på arbejdsmarkedet. Der var engang, da retsforbundet ikke veg tilbage for den slags ting, ikke lod disse principielle overvejelser overskygge hensynet til det praktisk nødvendige, men deltog i lovgivningsarbejde på disse områder, så jeg forstår ikke, at retsforbundet nu pludselig så stærkt, så principielt, så endegyldigt afviser ting, som man selv tidligere har været med til at gennemføre.

Ib Christensen (DR):

Det er jo forbeholdt enhver at blive klogere, og det, hr. Niels Helveg Petersen sigter til, ligger tilbage i 1930'erne.

Må jeg med hensyn til hr. Ole Henriksens indlæg sige, at jeg synes, SF skulle være opmærksom på, at man bidrager til at give regeringen og dens støttepartier et alibi, når man afviser ethvert indgreb, også når det drejer sig om i egentligste forstand livsvigtige samfundsfunktioner. Det burde de tre marxistiske partier tænke på.

Jeg er selvfølgelig ked af, at også hr. Voigt fra fremskridtspartiet måtte tage afstand. Han syntes, det var et sundt princip, men realiteterne var altså desværre, at på grund af 16 års forfejlet politik kunne man ikke leve op til de sunde principper. Jeg har et indtryk af, at fremskridtspartiet ligesom vi mener, at den offentlige udgiftspolitik har været en af årsagerne til de 16 års forfejlede politik, siden retsforbundet i 1960 trådte ud af regeringen.

En anden årsag efter vores opfattelse, men jo ikke efter fremskridtspartiets, er den vilde

jord- og ejendomsspekulation. Den har gjort, at forskellige samfundsgrupper, lønmodtagere og andre, har forsøgt at skaffe sig kompensation for de enorme huslejestigninger, for den enorme skatteplyndring af deres arbejdsudbytte, og her har man en af de grundlæggende årsager til, at vores lønudvikling og omkostningsudvikling er løbet så stærkt.

Når så dertil kommer, at man kan regne med, at regering og folketing hver gang klarer ærterne, fordi man ikke under nogen omstændigheder vil tolerere en storkonflikt eller noget, der ligner en storkonflikt, er det da klart, at man kan skabe en provokation og en dårlig motivation og uansvarlighed. Her synes jeg nok, at folketinget og regeringen og de partier, der har ansvaret for denne politik, burde gribe i deres egen barm.

I øvrigt kan jeg da konstatere gennem betænkningen, at fremskridtspartiet fuldstændig lægger sig på linje med de utilfredse arbejdsgivere, og jeg synes i det hele taget, det er en konstatering, der er værd at gøre, at det eneste ikke-socialistiske parti, der varetager en klar, principiel linje og ikke lægger sig hverken på arbejdsgiver- eller arbejdstagersiden, er mit parti. Den nyttige konstatering er der kommet ud af det også.

Jeg er ked af, men naturligvis ikke overrasket over, at arbejdsministeren på regeringens vegne må afvise retsforbundets dagsordensforslag. Det er klart, at når regeringen kommer med et ultimatum og siger »take it or leave it«, og man skriver om valg og alt muligt, kan man ikke gå med til nogen koncession, så skal det køres hensynsløst igennem folketinget, og man har jo altså nogle, der er villige til at lægge krop dertil.

På den anden side er det så også åbenbart, at nok er man tilhænger af den frie aftaleret, men det afgørende er – og det må jeg igen slå fast – at lave indkomspolitik i yderligere 2 år. Det er ikke hensynet til, at elforsyningen stopper. Det er ikke hensynet til, at ambulancer o. lign. ikke kører ud efter døgnets udrinden her, nej, det er hensynet til at få 2 års tvangsfornyelse af overenskomsterne, der er det afgørende for regeringen.

Nu talte økonomiministeren meget om, at retsforbundet skulle være livsfjernt. Vi står for nogle politiske principper, bl. a. den frie aftaleret, som også socialdemokratiet står for, og bl. a. samfundsovertagelse af jorden; som soci-